

Jász Attila

Forever Krakkó

F. K. nővér találkozása Fausztinával

Jász Attila
(1966, Szőny) költő, esszéíró,
József Attila-díjas,
az Új Forrás főszerkesztője,
a Gerecse-hegységben él

[induláshaiku]

az indulás mindig nehéz,
nehéz időket élünk, mindig,
amíg idő van, lesz

[PÁRNAFELHŐK. Ünnepi alkalom]

két apáca utazik a buszon, Teréz Anya Nővérei,
csak elsuhanak előttem, kutyát sétáltatok épp,
szerintük persze én suhantam el, pedig ugyanott
vagyok azóta is, és egyfolytában integetek nekik
(*Anyám és Fausztina nővér születésnapján*)

[UTÓIRAT. Reményteli esőben]

levelek csüngenek a fákon, mint fáradt indiántollak,
miközben a tévében lengyelül megy Az utolsó mohikán,
a teraszon (negyedik emelet) még zöldek a virágok,
az ablakból épp az egykori iskolára látni, amit a nácik

rágyújtottak a bent levő gyerekekre, tűzvörös, klasszikus
téglaépület, elmosódik az esőben, mintha ősz lenne októberben,
a nők kacéran piros színt vegyítenek sötét színű ruháikba
az utcákon, a szentek a kapualjakba húzódnak, eltűnünk mi is

[ADDIG IS. Az utolsónak hitt bejegyzés]

addig is reménytelenül ömlik az eső, mert Jézus alszik éppen,
aludj, aludj csak nyugodtan, Uram, álmodj rólam, kérlek szépen,
addig is hadd fürödjek könnyeidben, miként az angyalok,
hadd merüljek el irgalmasságod sötét tengerében, csak ragyogj

[pillanathaiku]

nevelem a tekintetem, szépen viselkedik,
növekszik, nyomát ott hagyja mindenem,
egy pillantással szeretném átfogni a világot